

TĀHEKE

NR.6
1965



1965



Illustreerinud H. SAMPU

Lilled Sünnipäevaks

HARRI JÖGISALU

I
Nõukogude Eestil on varsti sünnipäev – ta saab kahekümne viie aastaseks. Sellest hakati juba talvel rääkima koolis, raadios, televiisoris, ajalehtedes – igal pool. Ka tähekesel koondusel otsustati: õppida hooliga ja minna ainult heade hinnetega II klassi.

„Hästi õppida küll, aga mida sünnipäevalapsele kinkida?“ arutati, sest mis sünnipäev see on ilma kingita.

Tähekesujuht Madis – tema oli suur, käis viiendas klassis – ütles:

„Igaüks mõtleb, mida meie täheke võiks kodumaale aastapäevaks kinkida!“

Sellega olid kõik nõus.

II
Kui lapsed koolist koju tulid, nägid nad sovhoosi keskuses uue maja ees suurt mööblikoormat, kust kanti majja laudu, kappe, toole ja taburette.

Siia majja tuli kauplus, lasteaed ja ülemistele korrustele korterid.

„See ongi kodumaa kingitus meie sovhoosi inimestele!“ tähendas Jass.

„Meie pidime ju ka kingituse valmistama,“ tuli teistele tähekesel otsus meelde. Aga

ARST TULI MEREST

mida võiksid väikesed lapsed kinkida suu-
rele maale, kellel tuleb sünnipäev?

Kui poisid niimoodi arutasid, sõitis auto
õuele ja kallas prügisele platsile hunniku
mulda. Mulda oli siia ennegi maha pan-
dud: uue maja ette taheti rajada muru- ja
mänguväljak.

„Teate mis! Istutame muru äärde lilled
nagu koolis!“ hüüdis Jass.

„Aastapäevaks!“ kinnitas Sass.

See ettepanek meeldis kõigile, ka tähe-
kesejuhile ja õpetajale.

III

Lapsed olid kooliaias. Kevadel oli siin
palju tööd: kaevata, rehitseda, istutada.
Sassil ja Jassil oli veel üks asi ajada:
paluda aednikutädilt lilleistikuid.

„Niisuguseid, mis Eesti NSV sünnipäevaks
õitsema lähevad!“

Aednik ei mõtelnud kaua:

„Siin! Aastapäevaks on õied kindlasti lahti,
ja mitte ainult tänava, ka tuleval aastal ja
edaspidigi!“

Terve klass, Madis ja õpetaja tulid platsi
siluma ja lilli istutama.

„Teeme hästi pika peenra!“

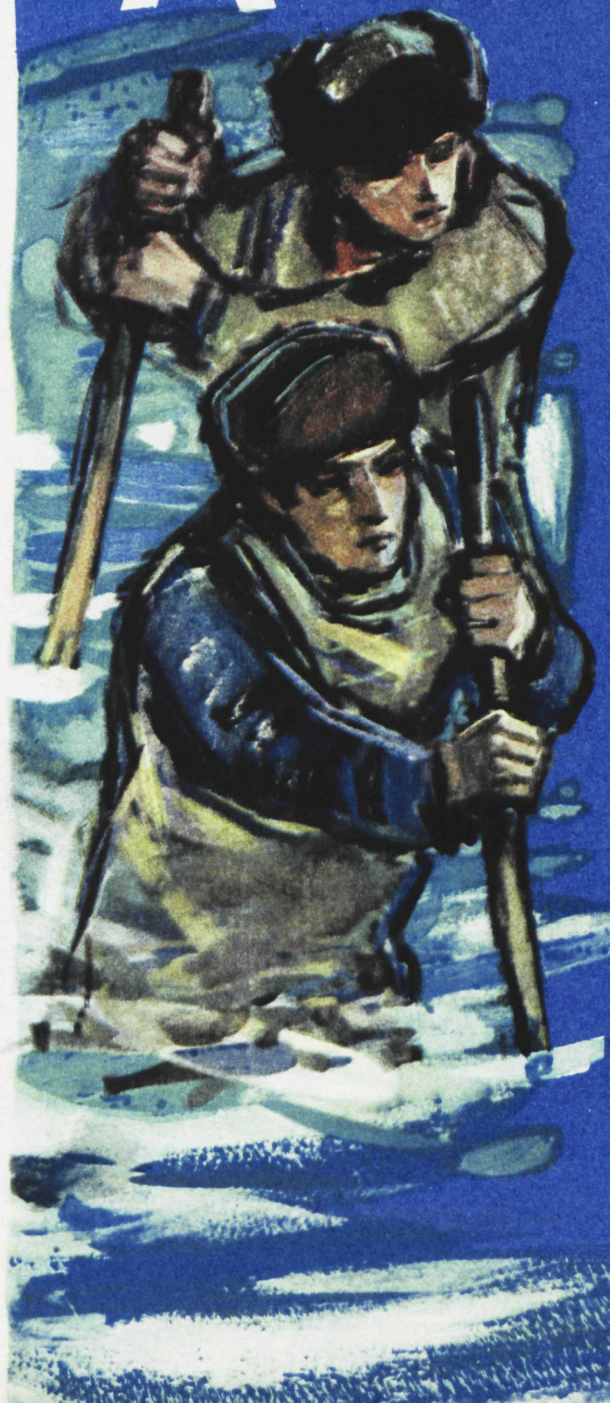
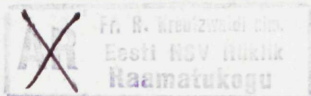
„Teeme kohe iga maja ette, kus elavad
meie tähekesed!“ kinnitati ühest
suust.

Kõik olid kibedasti töös.

IV

Lilled kasvavad jõudsasti. Lapsed kastavad
neid. Sass materdab umbrohtu, Jass toob
agronoomilt väetist. Istikud lähevad juba
käharaiks põõsaiks, sirutavad õienupud
püsti, ning selleks päevaks, kui majadele
heisatakse lipud, õitsevad õuedel tulipuna-
sed talimoonid.

Laste kingitus teeb meie kodumaa veelgi
kaunimaks.



Tuul keerutas vihaselt lund. Inimestel oli raske
kõndida. Nad nägid ainult paari sammu kaugusele.
Niisuguse ilmaga ei taha keegi väljas käia.

Vilsandi saarel aga oodati arsti. Üks naine oli
suremas.

Kingissepa rajooni haigla arst Toomas Meritam ei
teadnud, mis mure pärast teha. Kuidas ometi pää-
seda Vilsandile haiget abistama? Helikopterid ei
lennanud – torm oli liiga tugev. Autod saarele ei
pääsenud – laht oli täis jääsülti. Mootorpaadid ei
sõitnud – ikka jää pärast. Mis teha?

Toomas Meritam otsis linnast kalamehe kummiüli-
konna. Siis sõitis ta autoga lahe äärde. Seal oota-
sid teda „Kommunismi“ kolhoosi inimesed.

Murelikud kalurid istusid nõu pidades. Nad aruta-
sid, kuidas arst kõige kiiremini üle lahe haige
juurde jõuaks. Kalurid rakendasid saani ette
hobuse. Saaks ikka rutem kohale! Aga hobune
tõrkus. Ta kartis jääkülma vette astuda.

Toomas Meritam ei kohkunud sellest, et helikopter
ei lennanud, et auto ei liikunud, et mootorpaat ei
sõitnud, et hobune ei julgenud vette astuda. Tema
pidi harge juurde pääsema! Arst hakkas jalgsi läbi
lahe sammuma. Temaga tuli ühes kalur Heldur
Suurna, kes hästi teed teadis.

Nende ees oli jää ja vesi. Mõni koht oli nii sügav,
et arst võttis kaluri oma õlgadele. Heldur Suurna
punnis vastu külli, aga Toomas Meritam on pikk ja
tugev mees. Sellest oli nüüd suur kasu.

Imestunud vilsandlased nägid, kuidas tormisest
merest astusid välja kaks meest – arst ja kalur.

Haige sai abi. See päästis ta elu.

Toomas Meritam ja Heldur Suurna läksid tagasi.
Jälle vesi ja jää. Ning tuli veel ka kiirustada, sest
hakkas pimenema. Sel päeval nad kõndisid meres
25 kilomeetrit. See oli raske tee, väga raske tee.
Saarlased rääkisid, et Toomas Meritam tegi kan-
gelasteo. Tema ise aga ütles, et see oli harilik asi,
lihtsalt arst läks haigele appi.

NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidium autasustas
vaprat arsti Toomas Meritami medaliga „Töövap-
ruse eest“.



ELAR KUUS

Taevas punetas koit. Noor mesilane lendas suminal üle aasa. Metsa serval märkas ta kollast maja. Maja oli tibatilluke, kujult ümarik ja seisis pika samba otsas. Mesilane teadis:

„Tuules kiikuv kojake, all toeke,
see on isevõtupoeke.“

Kõik ukсед olid alles kõvasti kinni. Mesilane maabus poe rohelisel palkonil ning jäi ootama. Õige varsti kostsid sammud, mesilase juurde ilmus sipelgas. Too lausus vurre liigutades:

„Tere hommikust, teie juba platsis?“

„Jah, ruttasin, et esimene olla.“

„Arusaadav,“ nokutas sipelgas. „Mina jälle tõttasin kontrollkäigule, sest olen miilits.“

Ta veeretis mõned tülkamad kastetilgad jalust ära, kobas suletud luuke asjatundlikult. Siis ronis poe katusele ja kadus silmist. Niipea kui päikese hele ketas üle puulatvade kerkis, avanesid poe ukсед ja luugid. Mesilane kavatses just oste teha, kui midagi nii-sugust juhtus, et ta pahameelest võpatas. Vuhh! Kihutas keegi pika ninaga mardikas temast mööda otse poodi sisse. Ja oleks tulija seal viisakalt talitanud! Ei, ta rebis riulitel kotte puruks, et kiiremini õie kullatolmu taskutesse ajada. Ta tühjendas hoolimatult mesineste potte, hammustades need lihtsalt katki.

„Miks te ette kipute?“ tõreles mesilane. „Miks kallist kraami rikute?“ Mardikas vaatas selja taha. Näinud vaid mesilasnoorukit, kostis ta: „Pole sinu asi. Teen, mida tahan.“ Ta sülitas topsidesse, mis terveks olid jäänud. Siis näitas keelajale oma pikka nina ning sättis kokku-ahnitsetud noosiga lendu tõusma.

Noor mesilane oli küll pisut arg, kuid häbematust ta ikkagi ei talunud.

„Miilits!“ hõikas ta. „Miilits!“ Ise kargas võõra juurde ega lasknud tal tiibu lahti voltida.

Samas jõudiski sipelgast korralvalvur joostes kohale.

„Tubli!“ kiitis ta mesilast. „Nii ei päästa kelme ka nende tiivad.“ Ta haaras ulakal natist kinni ja tiris ta minema. Ei enam mõjunud tolle palved või pisarad.

Näis, et poodi kogunev putukarahvas võib nüüd rahulikult kaupa valida. Mesilane vajas tolmu vaha valmistamiseks, nestet mee jaoks. Liblikas rüüpas lonksu juua, lepatriinu puhkas siin niisama jalgu. Korraga aga tõusis uus ja veel suurem ärevus:

„Päästke end! Päästke end! Hiiglane läheneb. Kohe kisub ta kogu meie poe tükkideks.“

Jah, maa müdises, ligines Mare. Ent tema ei kiskunud midagi tükkideks. Ta kummardus, võttis poekesest lõhna ja veel seda, mida ükski putukas sealt leida ei osanud – ilu. Tüdrukukese silmad särasid rõõmust, kui ta hüüdis:

„Oi, kullerkupp!“

TIKK JA TAKK JAHIL

Matti Rannu

Tikk ja Takk sõitsid maale. Onule külla. Seal oli heinamaa, jõgi ja suur mets. Ning koer Tuki.

„Lähme metsa!“ ütles Tikk.

„Jahile,“ ütles Takk.

Onu hakkas naerma: „Aga teil pole ju püssi.“

„See on minu püss,“ teatas Tikk ja võttis kätte kõvera roika.

„See on minu püss,“ teatas Takk ja võttis kätte sirge kepi.

„Tule, Tuki!“ kutsus Tikk.

„Toome hundi,“ uhkustas Takk.

Jõgi oli ees. Jõel polnud silda.

„Lähme otse!“ palus Tikk.

„Läbi jõe,“ nõustus Takk.

Aga vesi oli sügav. Tikk pidi uppuma ja Takk pidi uppuma, sest nad kumbki ei osanud

ujuda. Kuid koer Tuki võttis Tikil kraest kinni ja tõi kaldale ning võttis Takil kraest kinni ja tõi kaldale.

Tikk läks nuttes koju ja Takk läks nuttes koju.

„Kus on hunt?“ küsis onu.

„Jõgi oli ees,“ vastas Tikk.

„Jõgi oli paha,“ vastas Takk.

„Jõgi on jõgi. Inimene mõtleb enne ja siis teeb. Teie aga teete enne ja siis mõtlete. Nõndaviisi,“ ütles onu.

„Auh!“ nõustus Tuki.



Illustreerinud S. VÄLJAL

KOREA



Pidupäevadel pöristavad Korea Rahvademokraatliku Vabariigi lapsed trumme, laulavad ja tantsivad. Taevassinasse lastakse lendu hulk värvilisi õhupalle. Naerurõkkega vaatavad lapsed üles: kelle pall lendab kõrgemale?

Millal on selline suur pidupäev? 15. augustil! Siis peavad korealased oma maa sünnipäeva – Vabastuspäeva.

Mägine poolsaar. Käänulist ja sopilist randa uhub ühelt poolt Kollane meri ja teiselt poolt Jaapani meri.

Korealased armastavad roose. Külades on kõik aiad ja linnaväljakutel kõik haljasalad täis suuri kauneid õisi. Hõmmikuti puhub merelt värsket tuult ja siis levib üle maa meeldiv roosilõhn. Sellepärast nimetavad korealased oma maad Tšo-son – hommikuse värskuse maa. Poolsaare põhjaalal asub Korea Rahvademokraatlik Vabariik. Siin elavad korealased vabalt ja õnnelikult. Nad on jõukad, sest on ise oma maa peremehed. Mägedest voolavate kivistike jõe ääres on nad ehitanud elektrijaamad. Nüüd on isegi igas külatares elektrivalgus. Vabrikutes tehakse veoautosid ja tööpinke. Orud ujutati üle madala veega ja seal laiuvad talupoegade ühised riisipõllud. Kõik lapsed käivad koolis, sest vaba maa vajab tarku inimesi.

Lõunapoolne maa-ala on aga veel mõisnikkude ja kapitalistide võimuses. Talupojad elavad seal väga vaeselt. Nad on pidanud mõisnikkudelt võlgu võtma põllumaad, tööriistad, kariloomad ja viljaseemne. Võla maksmiseks annavad talupojad igal aastal ära suurema osa põllusaagist. Linnades on vähe tööd ja paljud inimesed nälgivad. Koolides on enamikus poollagunenud majad.

Lõuna-Koreas võib kõikjal näha Ameerika sõdureid. Need aitavad hoida mõisnike ja kapitalistide võimu. Muidu oleksid lõuna-korealased juba ammu võtnud võimu oma kätte ja ühendanud oma maa Korea Rahvademokraatliku Vabariigiga.





Kadunud kingad

ERIKA ESOP

UKS TRIINU,
UKS TRIINU,
UKS LEPATRIINU,
UKS VAIKE JA LOHAKAS LEPATRIINU,
NII VALLATU JA ÜLEMEELIK,
SELJAS TIPULINE SEELIK,
KORD LEPALEHEL PÄIKEST VÖTTIS.
JA HAJAMEELSUSEST SIIS JÄTTIS
TA OMA KINGAD SINNA MAHA.

TUUL LEHEL T NAD ÄRA PUHUS.
KUID KUHU?

NUUD TRIINU,
NUUD TRIINU,
SEE LEPATRIINU.
NEID KÄTTE SAADA TAHAB.
TA OTSIB JA OTSIB,
KORD SIIN,
KORD SEAL:
„KUS ON MU KINGAD?“
KUID KEEGI EI TEA...!

JA TERVE LEPATRIINUSUGU
NUUD ÕUES LENDAB RINGI,
TA OTSIB JA OTSIB UHTELUGU
VAIKSEID MUSTI KINGI...

Kleit jäi väikseks

ELLEN NIIT

KLEIT JÄI VÄIKSEKS
JA LÄKS KLEIDIMAALE TAGASI.
SUSSID SAID OTSA
JA LÄKSID SUSSIMAALE TAGASI.
VEST KULUS VILEDAKS
JA LÄKS VESTIMAALE TAGASI.
SÄRK JÄI NAPIKS
JA LÄKS SÄRGIMAALE TAGASI.
PIHIK JÄI PISIKESEKS
JA LÄKS PIHAMAALE TAGASI.
MUTS EI MAHTUNUD PÄHE
JA LÄKS MUTSIMAALE TAGASI.
PALITU SAI PEETUD
JA LÄKS PALITUMAALE TAGASI.

LAPS AGA KASVAS
JA KASVAS JA KASVAS JA KASVAS.
EI LÄINUD HOOPISTUKKIS TAGASI.
LÄKS HOOPIS EDASI.
MUUDKUI KIPSADI-KAPSADI EDASI,
EDASI JA EDASI JA EDASI.

Jäätisemüüja, kes oli kitsipung

KALJU KANGUR

ELAS JA OLI KORD JÄÄTISEMUUJA,
KES OLI KOHUTAV KADEKOPS.
ISTUS KIOSKIS JA VITSUTAS SUUA,
KUMMASKI KÄES ENDAL JÄÄTISETOPS.

OSTJAD KIOSKI EES SEISID SABAS.
„EI ANNA!
EI SAA!“
TA KISAS MIS VÖIS,
JÄÄTISEPULGAD KÕIK SULLE KRABAS,
NEELAS JA KUGISTAS,
SÕI JA SÕI.

ISE JÄÄTISENÕUDEL TA ISTUS,



Illustreerinud A. SALDRE

MUUDKUI HÖLMU KOOMALE KISKUS.

HAMBAD PLAGISEMA TAL KIPPUSID,
NINA OTSAS
PURIKAD RIPPUSID.

UKSI KÕIK NAHKA SÕI,
PUHKIS JA ÄHKIS,
LÕDISEDES END KITLISSE MÄHKIS,
JUUKSED TURRIS
NING HÄRMATUND...

OLI SEE ALLES UKS KITSIPUNGI!

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Kes olid paremad?



1



2



3



4

8



4



5

Kas teil on veel meeles minu jutujamine Telepoisiga? Rääkisinsin Telepoisile, et kuulutan välja Eesti NSV 25. aastapäeva tähistamiseks joonistusvõistluse „Õpi-me ja töötame, mängime ja hullume!“. Nüüd on võistlus lõppenud. Sain teie käest palju, palju töid. Neid oli tervelt 781! Suur aitäh! Kõik joonistused olid väga ilusad ja suure hoolega tehtud. Päriskaske oli paremaid leida. Aga ega ma üksi valinudki. Kutsusin appi kunstnikud, kes ajakirjale pilte joonistavad, ja ka Telepoisi. Vaatasime töid kaua. Lõpuks otsustasime, et kõige paremad joonistused saatsid: noorimatest 3-aastane **Riina Lambut** Tallinnast, 5-aastased **Alar Tiidemaa** Käsmust, **Liivi Reinert** Kõnnust, **Maarja Kross** Tallinnast, **Vaike Vaher** Võrust, 6-aastased **Merike Tiilen** Uhtna kolhoosist ja **Peep Roosinupp** Rapla Lasteaiast, 7-aastane **Hiie Hallemaa** Valga

1. Lasteaiast, I klassi õpilastest **Avo Reinvald**, **Hille Preekel**, **Erik Tasa** ja **Meelis Roosimägi** Tallinna 7. Keskkoolist, **Ülle Kuuskrand** Ruila 8-kl. Koolist, **Silvia Sibirts** Väljaküla 8-kl. Koolist, **Hiido Hallemaa** Valga 1. Keskkoolist, **Kaili Luha** M. Härma nim. Tartu 2. Keskkoolist, **Aarne Kalda** Kohtla-Järve 4. 8-kl. Koolist, II klassi õpilastest **Marge Aadam**, **Maire Jaansalu**, **Külliki Päiv**, **Erika Kahar**, **Lii Kõks** ja **Sirje Leping** Aug. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkoolist, **Katri Kiik** Tallinna 46. Keskkoolist, **Villu Pobul** Tallinna 7. Keskkoolist, **Ain Sammal** Tallinna 50. Keskkoolist, **Anne Smidt** Laeva 8-kl. Koolist, **Heiki Mägi** Kiviõli 1. Keskkoolist, **Ingrid Vella** Tartu 11. 8-kl. Koolist, **Sirje Saag** Valga 1. Keskkoolist, III klassi õpilastest **Ants Kangro** Maidla 8-kl. Koolist, **Urve Rukki**, **Katrin Sosi** ja **Liivi Jalak** Pärnu 6. 8-kl. Koolist, **Mare Saare** M. Härma nim.

Tartu 2. Keskkoolist, **Heli Lemberg** ja **Tõnu Martma** Järva-Jaani Keskkoolist, **Liilia Veeber** Lepassaare Algkoolist, **Tarmo Pettai** Kohtla-Järve 5. Keskkoolist, **Marje Ujamägi** Mündi Algkoolist, IV klassi õpilastest **Mall Paris** Tallinna 27. 8-kl. Koolist, **Milvi Väin** ja **Ivar Mõttus** Valga Pioneeri Majast, **Vadim Fomitšev** Tallinna 34. 8-kl. Koolist, **Tiina Koorits** ja **Raul Saks** Viilandi 3. 8-kl. Koolist, **Leida Lind** Ammuta Algkoolist ja **Heiki Kruusel** Munalaskme Algkoolist.

Eriti tahan tänada Aug. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkooli II-a klassi, Tallinna 7. Keskkooli I klasse ja Ruila 8-kl. Kooli. Sealt saabus võistlusele väga palju töid.

Kõik võistluse tublimad saavad auhindadeks kunstnike töid, joonistustarbeid või raamatuid.

Täheke

1. „Talvel“ – ALAR TIIDEMA, 2. „Paraadil“ – VAIKE VAHER, 3. „Suvepäev“ – ÜLLE KUUSKRAND, 4. „Loomaaias“ – AVO REINVALD, 5. „Seafarmis“ – SIRJE SAAG.



6

7



6. „Loodusloo-muuseumis” – MARE SAARE,
 7. „Peitust mängimas” – MARGE AADAM,
 8. „Paadisõit” – ANTS KANGRO, 9. „Pioneerid
 kangelaskalmul” – MILVI VAIN, 10. „Lau-
 lukoor” – MALL PARIS.



8



9

10





TALLINNALE KINGITAKSE TROLLIBUSS

Jaa, Nõukogude Eesti 25. sünnipäeva puhul kingitakse! Volga-äärsest Engelsi linna tehasest on Tallinna toodud kümme trollibussi. Need on nägusad. Tuleval kuul, juba enne suurt pidupäeva, võid „Estonia“ teatri eest peale istuda. Trollibussisõit läheb üle Võidu väljaku Suvorovi puiesteele. Edasi Gagarini puiesteed mööda Tehnika tänavasse ja Paldiski maanteele kuni Hipodroomi juurde välja. Nii on esialgu. Tšehhoslovakkiasist saadakse juurde veel üheksa trollibussi. Mõne aasta pärast võid trollibussiga sõita ringiratast südalinnas ja, kui tahad, siis Mustamäeni välja.

Kas sa oled trollibussi näinud? See on pealtnäha nagu tavaline buss. Ainult katusel on kaks pikka raudvarrast. Need ulatuvad tänava kohale tõmmatud elektrijuhtmeteni. Ka mootor on teistsugune kui tavalisel bussil. Bensiini ei ole tarvis. Elekter paneb trollibussi liikuma.

Trollibuss sõidab tavalisest bussist kiiremini. Ka inimesi mahub trollibussi rohkem. Ja sõidupilet maksab vähem. Seega on trollibuss mugav ja kasulik liiklusvahend. Tore kingitus tallinlastele.



Illustreerinud M. OLVET

ARVA ÄRA!



MISSUGUNE ELUKUTSE ON NENDE POISTE ISADEL?

Joonistanud V. KOTKAS

PANE ISE JÄRJEKORDA



TILLUKE VOODI

HELJO MÄND

Siuksu oli alles kaks nädalat vana ega osanud veel lennata, kuid tal oli juba suur soov. Ta oli Topi-tädi käest kuulnud, et inimeste lapsed magavad voodites ja nüüd tahtis ka tema endale tillukest voodit.

Kuid ema ütles, et ükski linnulaps ei maga voodis. Siis hakkas Siuksu nuruma. Isa käest ja ema käest, hommikul ja õhtul, nurus niikaua, kuni isa tüdines ja ütles:

„Hea küll, saad voodi. Ainult ära pärast pirise, kui seal pole nii mugav kui ema tiiva all.“

Isa lendas puusepp Rähni juurde ja Siuks jäi kuuseoksale kiikuma.

„Mina saan endale tillukese voodi, pisikesse voodi, kenakese voodi!“ laulis ta kiikudes.

Vares juhtus mööda lendama, kuulis seda laulu ja kahtles:

„Kraa-ak, kraa-ak, kas ikka saa-ad?“

„Saan küll, küll-küll!“ laulis Siuksu ja saigi.

Kolme päeva pärast tõi isa voodi ära. Aga see ei mahtunud hästi pesasse, võttis palju ruumi ja isa tõstis selle pesa kõrvale oksa peale.

Siuksule meeldis see väga, sest nüüd võis ta kauem üleval olla. Õhtul pugus Siuksu oma uude voodisse. Ta tõmbas endale suure lepalehe tekiks peale, aga siis tuli tuulejõmpsikas ja hakkas teda kiusama. Tõmbas teki pealt ära ja viis endaga kaasa.

Siuksul oli külm. Ta ajas end puhevile, et sooja saada. Ümberringi muutus



Illustreerinud H. JÖERUUT

LEIDA RIIMID!



Näide: kass – tass.

ikka pimedamaks ja pimedamaks.

„Uu-uu-u-huu!“ kostis äkki kellegi räme hääl. See oli öökull Tuti-Tuuh. Siuksu tõmbus hirmust kõssi ja tegi ennast hästi pisikeseks, et kuri öökull teda ei näeks. Ja kull ei märganudki teda. Siis hakkas Siuksul uuesti külm, kuid enam ta ei julgenud ennast kohevile ajada.

Kusagil väga lähedal hakkas keegi peenikesse häälega laulma. Siuksu jäi kuulatama.

„Kukun alla tilk-tilk, teen kõik märjaks silmapilk, tilk-tilk, silk-solk.“

Kui paar piiska Siuksule pähe kukkus, sai ta aru, et see oli vihmapiiiskade laul. Neid kukkus ikka rohkem ja rohkem ning nad tegid Siuksu märjaks. Siuksu oleks tahtnud nüüd hea meelega olla ema tiiva all, kuid ta ei julgenud pesasse minna. Ta oli ju ise endale voodit palunud.

Ka ema ärkas vihmapiiiskade laulust üles, nägi lõdisevat Siuksut ja võttis ta enda juurde sooja. Küll oli siin hea olla! Uni tuli tasakesi Siuksu juurde ja sosistas talle, et linnulastel on maailmas kõige parem koht ema tiiva all. Võib-olla ta sosistas veel midagi, kuid rohkem Siuksu ei kuulnud, sest ta jäi magama.



Tere, Jõgisoo Algkooli
oktoobrilapsed!

MIDA TE SUVELT OOTATE?

Maie Mark: Mina ootan sooje ilmu, et saaks palju supelda ja ujumise selgeks. Teises klassis ei oska veel keegi ujuda. Nüüd mina ja Silvi ja Ilme tahame kindlasti õppida. Meil on selleks täispumbatud autokumm. Silvit-Ilmet on minuga ühes tähekeses ja ühes klassis ka. Suvel mängime vahel terved päevad koos. Ja käime metsas jalutamas. Töödki teeme üheskoos. Möödunud suvel istutasime hübriidkaalika taimi. Küll kasvavad nendest alles mürakad! Tiina ema kaalus ühe ära – oli kakskümmend kilogrammi.



Tiina Kabel: Mulle meeldib suvi. Siis saab sovhoosi karjalaudas käia. Seal on kaks head rahulikku lehma – Meeri ja Pöide. Neid lubatakse minul lüpsata. Aga üks lehm, Piiga, on kuri. Ja kange paha peale tikkuma. Möödunud aastal olin kohe mitu päeva karjas. Ühel pool on aed. Teisel pool on suur kraav. Kus aeda-kraavi pole, seal valvan mina.

Ükskord lugesin põllupeenral raamatut. Vaatan: Piiga tuleb otse minu poole, pea maas ja sarved ees. Kui ta juba päris lähedale sai, tõstsin äkki vitsa püsti. Hopsti! oli Piiga karja hulgas tagasi.

Masinaga oskan ma ka lüpsata. Ise panen lehmale nisakannud külge, ise võtan ära. Tädi Helmi ütles, et olen juba abilise eest.

Aga kõige rohkem meeldib mulle võimlemisrõngastel kiikuda. Ja see, et saan suvel Elva pioneerilaagrisse minna.

Vallo Rooste: Meie lähedal elab üks seitsmenda klassi poiss Vello, kes tegi kõrgushüppetellingud. Pean nüüd plaani suvel hästi hüppama õppida. Mul on kuueaastane vend Raivo. Temal on seesama mõte.



Algis Molis: Ükskord, möödunud suvel juhtus niisugune lugu, et läksime klassivend Toomaga õngitsema. Toomas püüdis väikese õnega väikese kala. Mina panin Tooma püütud kala suure õnge otsa ja lasksin vette tagasi. Varsti käis sumakas. Ja kork vajus päris põhja. Siis ma tõmbasin. Veest kerkis haug. Nii pikk kui haamrivars. Aga kukkus tagasi. Tänavu tahan selle haugi välja püüda. Ta on nüüd kindlasti suuremaks kasvanud.

Illustreerinud A. VENDER

Ado Mäenurm: Ootan suvel seda, et saaksin jälle õitsile. Õitsilkäimine tähendab öösist loomade karjatamist. Seda on siis tarvis, kui loomad kuuma pärast päeval süüa ei taha.

Õitsil olles tehakse tuli maha. Tule lähedale pannakse vanad palitid või tekk. Siis muist võivad seal magada. Mina olin õitsil oma vendadega. Nemad on minust vanemad. Aga valvasime kordamööda.

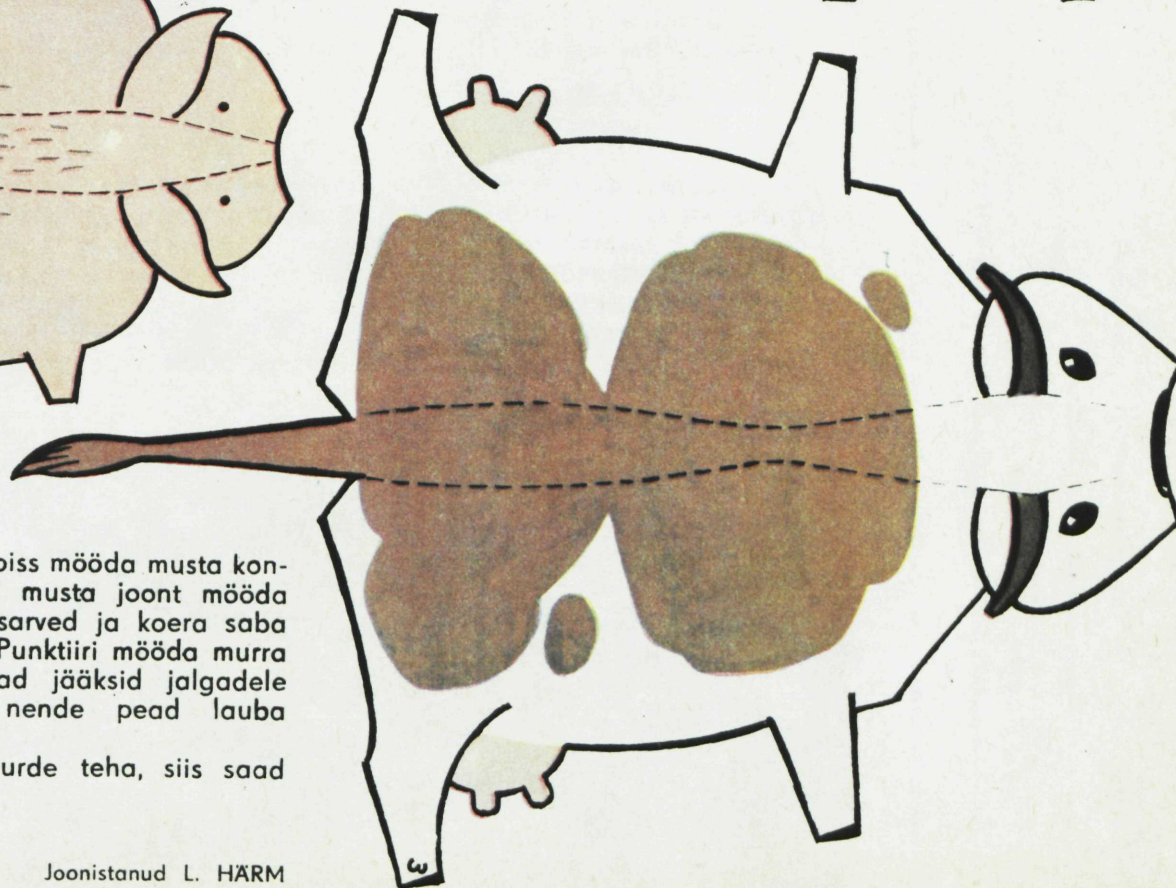
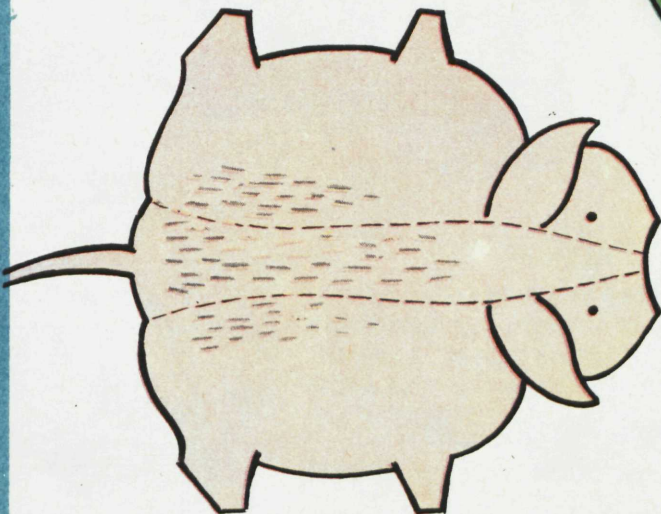
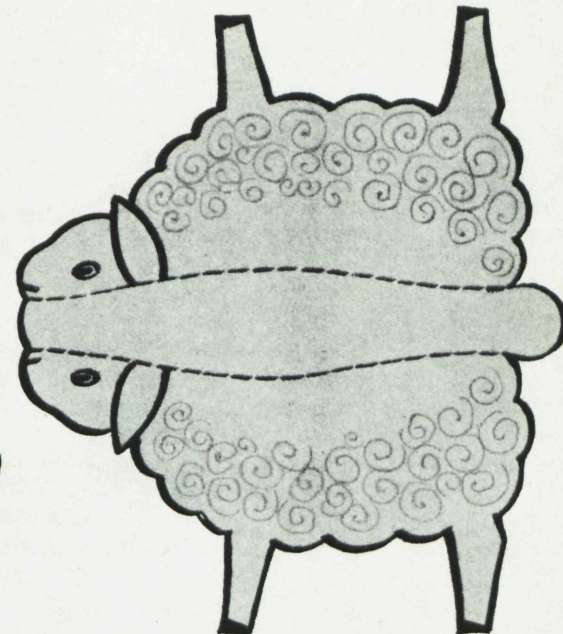
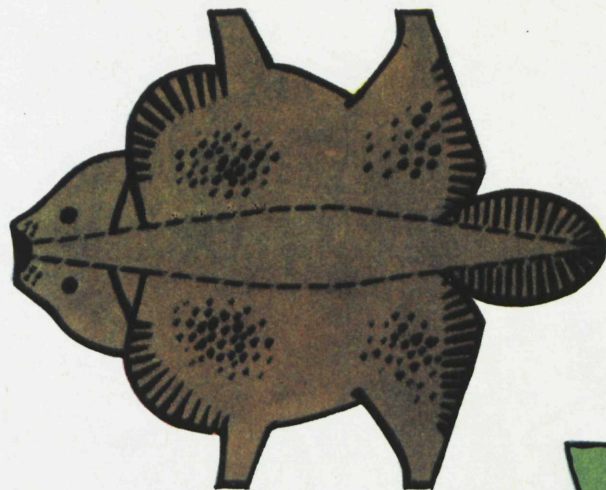
Kui minu valvekord oli, kostis võsast raginat. Ütlesin koer Verlile: „Ära karda, oksad niisama praksuvad! Ega seal kedagi ole.“

Aga oli küll. Metskits jooksis päris meie lähedalt mööda.

Väga ilus on, kui päike metsa tagant tõuseb. Seda saab ka õitsil näha.



SEDA SINIST JOONT MOODA LOIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITOOLEHT



Lõika need loomad ja poiss mööda musta kontuurjoont välja (ühtlast musta joont mööda loika lahti ka kõrvad, sarved ja koera saba ning rinnaosa karvad). Punktiiri mööda murra loomad selliselt, et nad jääksid jalgadele seisma, ning painuta nende pead lauba kohalt veidi alla. Loomi võid ise veel juurde teha, siis saad toredate kolhoosikarja.

Joonistanud L. HÄRM



Rohelised nooled

ILJA DVORKIN

ON ROHELISED NOOLED
TEEL IGALE POOLE.
TEEL IGALE POOLE
ON RONGID KUI NOOLED.
JU VAPPUVAD SILLAD
JA SILLAD JA SILLAD,
SIIS VAIKSEMAKS JÄÄB,
EES METS JA AAS.
TAAS RAPPUVAD SILLAD
JA KÕRAVAD, PÕRAVAD.
HEI, ULJAD, KES PUUDA
NEID RONGE TEIST SAAB?
TE PROOVIGE, PROOVIGE,
JOOKSKE TA KANNUL –
RAUDJALGADEL LIPPAB
EEST ÄRA KUI LENNUL.
RIND VÕIMAS TAL EES,
SUDA VÕIMAS TAL SEES,
KORD PÕHJA,
KORD LÕUNASSE
VIIB TEDA TEE.

Tõlkinud HELJO MÄND



Kus võiks kala magada?

IRINA TOKMAKOVA

ÕÕ ON PIME. ÕÕ ON VAIT.
KUS ON KALA PUHKEPAIK?

MEIE VOODIS LEBAME.
KOOPAS PÕONAB REBANE.
ORAV KUUSEÕONDE POEB,
URGU HIIR JA KUUTI KOER.

KUID MIS KALA ÕOSEL TEEB?
KAS SIIS MAGADA SAAB VEES?
KÕIK ON PIME, KÕIK ON VAIT.
KUS ON KALA PUHKEPAIK?



Sipelgas ehitas maja

V. GUSSEV

OJA KALDAL
KÄNNU ALL
TARE VALMIS
SIPELGAL.

MAJA ÜLE RÕOMUS ON
TERVE TEMA PEREKOND.

AGA PERET
PALJU TAL,

PALJU-PALJU TUTREID, POEGI,
SADA TUHAT SEITSESADA
SEITSEKUMMEND SIPELGAT.

SIPELGAS KA SILLA TEEB,
ET SAAKS MINNA ÜLE VEE,
ÜLE SULISEVA OJA
KÕIK TA TUTRED, KÕIK TA POJAD,
SADA TUHAT SEITSESADA
SEITSEKUMMEND SIPELGAT.

PÈRE APPI TÕTTAS KRAPS,
TOOLE HAKKAS IGA LAPS.

KÄISIN SELLE OJA TAGA,
NÄGIN SILDA,
NÄGIN MAJA.
MAJAS ELAB PEREKOND,
KES NII VIRK JA TÕOKAS ON.
KÕIKI ELANIKKE SEAL
OMA SÕPRADEKS MA PEAN.
SÕBRAKS MULLE ISA-EMA,
SADA TUHAT SEITSESADA
SEITSEKUMMEND LAPSUKEST.

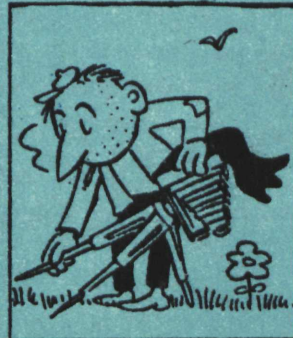
Udu

KES KULL ME METSA ÄRA SIIT VIIS?
KUHU KULL ÕÕ JOOKSUL KADUS TA SIIS?
VALENDAB TUHJUS. EI KASKI EI MÄNDE
ENAM SIIN OLE, EI PÕOSAID, EI KÄNDE.
KUS SAAVAD VARIJU NUUD LINNUD JA
LOOMAD,
JA KUST ME SEENI NUUD LÄHEME TOOMA?

Illustreerinud K. NIINEPUU

Tõlkinud ARTUR ALLIKSAAR

FOTOGRAAFI ÄPARDUS



Esikaanel E. VALTERI
joonistus „Akvalangistid“

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 6 – 1965.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Toimetaja, asetäitja O. Saar. Kunstilise toimetaja kt. K. Niinepuu.
EKP Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn,
Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 26. 04. 1965. Trükkida antud 4. 06. 1965. Trükikarv 48 000. Paber 60X90, 1/16. Trükiprooginaid 2. Arvutusprooginaid 3.10. MB-06702. Tellimise nr. 692.
Trükkikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Eesti rahva- mõistatusi

1. MEES RAIUB MUHUMAAL,
MURIN KUULDA MEIE MAAL?
2. MITUT KARVA VIIRULINE,
KENA LINT JA TRIIBULINE?
3. PIKEM KUI TORN,
PEENEM KUI VITS?
4. NOORIK NUTAB NURGA TAGA?
5. LAUT LAMBAID TAIS,
KERAPEAGA OINAS KESKEL?